

HET
MEISJE
MET ALLE
GAVEN

Over het boek

Ssst... Melanie heeft een geheim voor jullie.

Elke ochtend wacht Melanie in haar cel tot ze wordt opgehaald en naar het klaslokaal wordt gebracht.

Als ze aan de beurt is, houdt Sergeant haar onder schot terwijl twee van zijn mannen haar in de rolstoel vastgespen. Ze vinden haar niet aardig, denkt ze. Ze grapt dat ze niet zal bijten. Maar niemand lacht.

Melanie is een heel bijzonder meisje.

Emotioneel geladen, beklemmend en aangrijpend van begin tot eind. *Het meisje met alle gaven* is de krachtigste en meest bijzondere thriller die je dit jaar zult lezen.

Over de auteur

M.R. Carey is een gevestigd auteur van graphic novels. Hij schreef onder meer afleveringen van legendarische superheldenseries als *X-Men* en *Fantastic Four*. Zijn werk duikt regelmatig op in *The New York Times* graphic fiction bestseller list. Hij schreef ook enkele romans en een Hollywood-script.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

M.R. Carey

Het meisje met
alle gaven

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Girl with all the Gifts

© 2014 by M.R. Carey

First published in Great Britain in 2014 by Orbit, an imprint of the Little, Brown Book Group, London

Vertaling

Mary Bresser

Omslagbeeld

© Shutterstock

Omslagontwerp

Duncan Spilling – LBBG

Bewerking Nederlands omslag

Mariska Cock

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0524 7

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Lin, die de doos opende

1

Haar naam is Melanie. Dat is een Oudgrieks woord voor ‘zwart meisje’, maar omdat ze juist een heel lichte huid heeft vindt ze het eigenlijk geen goede naam. Pandora vindt ze een veel mooiere naam, maar je hebt het niet voor het kiezen. Juf Justineau heeft een lange lijst met namen, en daarvan wijst ze je er eentje toe. Nieuwe kinderen krijgen de naam die boven aan de jongenslijst staat, of de naam die boven aan de meisjeslijst staat, en dat, zegt juf Justineau, is dat.

Er zijn al een hele tijd geen kinderen meer bij gekomen. Melanie weet niet hoe dat komt. Vroeger kwamen er steeds nieuwe, elke week, of om de week, stemmen in de nacht. Gedempte bevelen, gemopper, af en toe gevloek. Een celdeur die dichtsloeg. En dan, meestal na een maand of twee, een nieuw gezicht in de klas. Een nieuwe jongen of een nieuw meisje, ze konden nog niet eens praten. Maar ze leerden snel.

Melanie was ook nieuw geweest, ooit, maar ze kan het zich nauwelijks meer herinneren omdat het zo lang geleden is. Er waren toen nog geen woorden; er waren alleen dingen zonder naam, en dingen zonder naam blijven niet bewaard in je hoofd. Ze vallen eruit, en dan zijn ze weg.

Nu is ze tien jaar, en ze heeft een huid als die van een prinses uit een sprookje, een huid zo wit als sneeuw. Daarom weet ze ook dat ze mooi zal zijn als ze groot is, en dat de prinsen over elkaar heen zullen buitelen om haar toren te mogen beklimmen en haar te redden.

Ervan uitgaande, maar dat spreekt vanzelf, dat ze dan een toren heeft.

Voorlopig heeft ze haar cel, de gang, het klaslokaal en de doucheruimte.

De cel is klein en vierkant. Er staat een bed in, een stoel en een tafel. Aan de muren, die groen geverfd zijn, hangen foto's. Een grote van het Amazoneregenwoud en een kleinere van een poesje dat melk drinkt van een schoteltje. Sergeant en zijn mensen laten de kinderen regelmatig van cel wisselen, vandaar dat Melanie weet dat er in andere cellen andere foto's hangen. Ze had eerst een paard in een weiland en een berg met sneeuw erbovenop. Die vond ze mooier.

Juf Justineau is degene die de foto's ophangt. Ze knipt ze uit oude tijdschriften die op een stapel in het klaslokaal liggen. Met kleverige stukjes blauw spul plakt ze ze op de muur. Ze spaart dat blauwe, kleverige spul op, net als een vrek uit een verhaal. Als ze een foto van de muur haalt of een nieuwe ophangt, schraapt ze alles wat nog blijft kleven van de muur en stopt dat bij het blauwe balletje dat ze in haar bureau bewaart.

Weg is weg, zegt juf Justineau.

De gang heeft twintig deuren aan de linkerkant en achttien deuren aan de rechterkant. Aan beide uiteinden zijn ook deuren. De ene is rood geverfd en geeft toegang tot het klaslokaal, dus dat deel van de gang beschouwt Melanie als het klasgedeelte. De deur aan het andere uiteinde is van koud grijs staal en echt heel erg dik. Waar die op uitkomt, is lastiger te zeggen. Toen Melanie een keer naar haar cel werd teruggebracht had ze gezien dat de deur door een paar mannen, die ermee bezig waren, uit zijn scharnieren was getild. Rondom zaten schuiven en grendels en uitsteeksels, dus hij zou wel heel moeilijk open te krijgen zijn als hij dichtzat. Achter de deur liep een betonnen trap naar boven, hoger en hoger. Dat had ze natuurlijk helemaal niet mogen zien, en Sergeant had gezegd: 'Dat kleine kreng heeft ogen van achteren en van vo-

ren,' en hij had haar haar cel in geduwd en de deur met een klap dichtgeslagen. Maar ze had het gezien, en onthouden.

Ze luistert ook heel goed, en door wat ze uit andermans gesprekken heeft opgevangen, heeft ze een idee gekregen waar ze zich ongeveer bevindt ten opzichte van andere plaatsen waar ze nooit is geweest. De plaats waar ze nu is heet het blok. Buiten het blok is de basis, Hotel Echo. Buiten de basis is regio 6, met vijftig kilometer naar het zuiden Londen en nog eens zeventig kilometer zuidelijker Beacon, en na Beacon niets meer, alleen de zee. Het grootste deel van regio 6 is veilig, maar het is er alleen maar veilig dankzij de brandpatrouilles met hun scherfgranaten en brandbommen. Dat is waar de basis voor dient, durft Melanie te wedden. Om brandpatrouilles op pad te sturen, die de hongers moeten wegvagen.

De brandpatrouilles moeten heel erg voorzichtig zijn, want er zijn nog steeds veel hongers. Als ze je geur opvangen, volgen ze je wel honderd kilometer tot ze je te pakken hebben, en dan eten ze je op. Melanie is blij dat ze in het blok woont, achter die dikke stalen deur, waar ze veilig is.

Beacon is heel anders dan de basis. Het is een heel erg grote stad vol mensen, met gebouwen die hoog de lucht in steken. Aan de ene kant ligt de zee, en aan de andere drie kanten liggen grachten en mijnenvelden, om de hongers op afstand te houden. In Beacon kun je leven zonder ooit een honger te zien. En het is er zo groot dat er misschien wel honderd miljard mensen zijn, die allemaal bij elkaar wonen.

Melanie hoopt dat ze ooit naar Beacon kan gaan. Als de missie is voltooid en als ze (dr. Caldwell zei dat een keer) het blad omslaan en dit boek uit hebben. Melanie probeert zich die dag voor te stellen: de stalen wanden die dichtklappen als de bladzijden van een boek en dan... iets nieuws. Iets nieuws, buiten, waar ze allemaal naartoe gaan.

Dat zal best eng zijn. Maar ook een belevenis!

Elke ochtend komt Sergeant door de grijze stalen deur, en

dan komen zijn mensen en ten slotte komt de docent. Ze lopen door de gang, langs Melanies deur, omgeven door de sterke, bittere chemische geur die ze altijd op hebben. Het is geen lekkere geur, maar wel een spannende, want hij kondigt het begin van een nieuwe lesdag aan.

Bij het horen van het geluid van de schuivende grendels en de voetstappen rent Melanie naar de deur van haar cel, waar ze op haar tenen gaat staan om door het stalen roostertje te kunnen kijken naar de mensen die langskomen. Ze roept goe-demorgen, maar ze mogen niet antwoorden, en dat doen ze meestal ook niet. Sergeant en zijn mensen antwoorden nooit, en dr. Caldwell en meester Whitaker ook niet. En dr. Selkirk loopt heel snel en kijkt nooit de goede kant op, zodat Melanie haar gezicht niet kan zien. Maar af en toe krijgt Melanie een zwaai van juf Justineau of een steels, vluchtig glimlachje van juf Mailer.

De docent van die dag loopt door naar het klaslokaal, terwijl de mensen van Sergeant beginnen met het openmaken van de celdeuren. Het is hun taak de kinderen naar het klaslokaal te brengen, en als dat is gebeurd gaan ze weer weg. Ze werken volgens een protocol dat veel tijd vergt. Melanie denkt dat het met alle kinderen zo gaat als met haar, maar dat weet ze natuurlijk niet zeker, want alles gebeurt binnen de cellen en de enige cel die Melanie vanbinnen te zien krijgt is haar eigen cel.

Het begint met Sergeant, die op alle deuren bonkt en roept dat de kinderen zich in gereedheid moeten brengen. Wat hij meestal roept is ‘Transit!’, maar soms komen er nog een paar woorden achteraan. ‘Transit, kleine ellendelingen!’ of ‘Transit, laat je zien!’ Aan de andere kant van het roostertje doemt zijn grote, door littekens geschonden gezicht op, dat je dreigend aankijkt om je zo snel mogelijk uit bed en op de been te krijgen.

Melanie herinnert zich een toespraakje, niet gericht aan de

kinderen maar aan zijn mensen. ‘Sommigen van jullie zijn nieuw. Jullie hebben geen idee waarvoor je getekend hebt en jullie hebben geen idee waar je bent. Jullie zijn doodsbang voor die fokking wangedrochten, hè? Houwen zo. Druk je angst aan je sterfelijke hart. Hoe banger je bent, hoe kleiner de kans dat je fouten maakt.’ Daarna schreeuwde hij ‘Transit!’ Gelukkig maar, want Melanie wist even niet meer of dit de transit-roep was of niet.

Als Sergeant ‘Transit’ roept, schiet Melanie in het witte shirt dat aan een haakje naast haar deur hangt, grist ze een witte broek uit de nis in de muur en stapt ze in de witte schoentjes die naast elkaar onder haar bed staan. Dan gaat ze in de rolstoel aan het voeteneinde van haar bed zitten, zoals haar is geleerd. Ze legt haar armen op de armleuningen en plaatst haar voeten op de voetensteunen. Ze sluit haar ogen en wacht af. Onder het wachten telt ze. Het langst dat ze heeft moeten doortellen was tot tweeduizendvijfhonderdzesentwintig, het kortst tot negentienhonderdeen.

Als de sleutel in het slot wordt omgedraaid, stopt ze met tellen en opent ze haar ogen. Sergeant komt naar binnen met zijn pistool, dat hij op haar richt. Dan komen twee van zijn mensen naar binnen. Ze gespen de banden van de stoel om Melanies polsen en enkels. De stoel heeft ook een band die om haar nek gaat; die trekken ze als laatste strak, als haar handen en voeten goed vastzitten, en ze doen het altijd van achter haar rug. De nekband is zo bevestigd dat ze met hun handen nooit voor Melanies gezicht hoeven te komen. Soms zegt Melanie: ‘Ik bijt niet, hoor.’ Het is als grapje bedoeld, maar de mensen van Sergeant lachen nooit. Sergeant lachte wel een keer, de eerste keer dat ze het zei, maar het was een vals lachje. Daarna zei hij: ‘Denk maar niet dat we je daar ooit de kans voor zullen geven, hartendiefje.’

Als Melanie in de stoel is vastgegespt en ze haar handen en voeten en hoofd niet meer kan bewegen, rijden ze haar naar

het klaslokaal en zetten ze haar achter haar tafel. De docent is soms tegen een van de andere kinderen aan het praten of iets op het bord aan het schrijven, maar gewoonlijk stopt zij (of hij, als het meester Whitaker is, de enige docent die een hij is) om 'Goedemorgen, Melanie' te zeggen. Op die manier weten de kinderen die helemaal vooraan zitten dat Melanie de klas binnen is gekomen en kunnen ze ook goedemorgen zeggen. De meesten kunnen haar namelijk niet zien als ze binnenkomt, want ze zitten allemaal in hun stoel, met de nekband strak aangetrokken, dus zo ver kunnen ze hun hoofd niet draaien.

De hele procedure – het naar binnen geduwd worden en de docent die goedemorgen zegt en dan de in koor geroepen verwelkoming van de andere kinderen – wordt negen maal herhaald, want na Melanie komen er nog negen kinderen de klas binnen. Een van hen heet Anne, ze was Melanies beste vriendin in de klas en misschien is ze dat nog wel, alleen zitten ze sinds de laatste keer dat er van plaats werd gewisseld (Sergeant noemt dat 'kaarten schudden') een heel eind van elkaar af en het is moeilijk om dikke vriendinnen te blijven met iemand tegen wie je niet kunt praten. En dan heb je Kenny, die Melanie niet aardig vindt omdat hij haar Meloenhoofd noemt of M-M-M-Melanie, om haar eraan te herinneren dat ze vroeger weleens stotterde.

Als alle kinderen binnen zijn, begint de les. Elke dag hebben ze rekenen en spellen, en elke dag doen ze een geheugentest, maar verder lijkt er geen leerplan te zijn. Sommige docenten lezen graag voor uit een boek en stellen dan vragen over wat ze zojuist hebben voorgelezen. Maar er zijn er ook die de kinderen feiten en jaartallen en de tafels van vermenigvuldiging en wiskundige vergelijkingen uit hun hoofd laten leren, iets waar Melanie erg goed in is. Ze kan alle koningen en koninginnen van Engeland opnoemen en van wanneer tot wanneer ze regeerden, en alle steden in het Verenigd Konink-

rijk, inclusief regiogemeenten, inwonertal en de rivieren die erdoorheen lopen (als die er zijn) en de wapenspreuken (als ze die hebben). Ze kan ook alle hoofdsteden van Europa opsommen en hun inwonertal en van wanneer tot wanneer ze met Groot-Brittannië in oorlog waren, wat bijna alle landen wel een keer zijn geweest.

Ze vindt het niet moeilijk om dit soort dingen uit haar hoofd te leren; ze doet het om de verveling tegen te gaan, want bijna niets is erger dan verveling. Als ze de cijfers voor oppervlakte en het totale aantal inwoners weet, kan ze de bevolkingsdichtheid uitrekenen en dan een regressie-analyse maken om te schatten hoeveel mensen er over tien, twintig, dertig jaar zullen zijn.

Maar iets klopt er niet. Alles wat ze weet over de steden van Engeland heeft ze geleerd in de lessen van meester Whitaker, en het zou kunnen dat haar gegevens niet juist zijn. Op een dag was meester Whitaker namelijk nogal uit zijn doen geweest. Met een wazige, onvaste stem had hij iets gezegd wat Melanie aan het twijfelen had gebracht. Ze had gevraagd of het inwonertal van 1.036.900 het totale aantal inwoners van Birmingham en de bijbehorende voorsteden was of alleen van de binnenstad van Birmingham, en toen had hij geantwoord: 'Wat maakt het uit? Het doet er allemaal niet meer toe. Ik zeg maar wat, want de lesboeken die we gebruiken zijn al dertig jaar oud.'

Melanie bleef aandringen, omdat ze wist dat Birmingham na Londen de grootste stad van Engeland is en omdat ze zeker wilde weten dat de getallen klopten. 'Maar de volkstelling van...' zei ze.

Meester Whitaker viel haar in de rede. 'Jezus, Melanie, het is niet relevant. Het is verleden tijd! Er is daar niets meer. Helemaal niets. Het inwonertal van Birmingham is nul komma nul.'

Dus het is mogelijk, zeer waarschijnlijk zelfs, dat een aantal

van Melanies lijstjes hier en daar bijgewerkt moeten worden.

De kinderen hebben les op maandag, dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag. Op zaterdag zitten ze de hele dag achter slot en grendel op hun kamer en klinkt er muziek over het geluidssysteem. Er komt niemand, zelfs Sergeant niet, en de muziek staat zo hard dat je er niet bovenuit komt. Een hele tijd geleden al had Melanie bedacht dat ze een taal zou kunnen bedenken die gebruikmaakt van gebaren in plaats van woorden, zodat de kinderen door de roostertjes in hun deur konden communiceren. Ze was aan de slag gegaan en had zo'n taal bedacht, waaraan ze veel plezier had beleefd, maar toen ze aan juf Justineau had gevraagd of ze het aan de andere kinderen wilde leren, had juf Justineau dat afgeknapt met een kort en scherp 'nee'. Melanie had moeten beloven niets over haar gebarentaal tegen de andere docenten te zeggen, zeker niet tegen Sergeant. 'Hij is al zo argwanend,' had juf Justineau gezegd. 'Als hij denkt dat je achter zijn rug om praat, raakt hij zijn laatste beetje gezond verstand ook nog kwijt.'

Melanie had de andere kinderen dus nooit kunnen leren in gebarentaal te communiceren.

De zaterdag is lang en saai, hij duurt eindeloos. Melanie reciteert hardop de verhalen die in de klas zijn voorgelezen, of ze zingt op de maat van de muziek rekenkundige stellingen, zoals de stelling van de oneindigheid van de priemgetallen. Ze kan het rustig hardop doen, want de muziek overstemt alles. Als dat niet zo was zou Sergeant naar binnen komen om haar het zwijgen op te leggen.

Melanie weet dat Sergeant er ook op zaterdag is, want Ronnie had op een zaterdag net zo lang tegen het roostertje in haar celdeur geslagen tot haar hand begon te bloeden en helemaal openlag en toen was Sergeant gekomen. Hij had twee van zijn mensen bij zich, en ze hadden alle drie zo'n groot pak aan waarin je hele gezicht verdwijnt, en ze waren Ronnies cel in gegaan en uit de geluiden die Melanie opving had ze

kunnen opmaken dat ze Ronnie probeerden vast te binden in haar stoel. Uit de geluiden had ze ook opgemaakt dat Ronnie zich verzette en het hun lastig maakte, want ze schreeuwde en riep aan één stuk door: 'Blijf van me af! Blijf van me af!' Toen had ze gebonk gehoord dat maar doorging en doorging, en een van de mensen van Sergeant had 'Godverdegodver, niet...' geschreeuwd en toen waren er andere mensen gaan schreeuwen en had iemand gezegd: 'Pak haar andere arm! Hou haar in bedwang!' en daarna was het weer stil geworden.

Melanie had geen idee wat er daarna was gebeurd. De mensen die voor Sergeant werken hadden een ronde gelopen en de luikjes dichtgedaan, zodat de kinderen niet meer door de roostertjes naar buiten konden kijken. Ze waren de hele dag dicht gebleven. Op maandag was Ronnie niet in het klaslokaal geweest en niemand leek te weten wat er met haar was gebeurd. Melanie houdt zich voor dat er nog een ander lokaal is op de basis en dat Ronnie daar naartoe is gegaan, dus dat ze misschien terugkomt de volgende keer dat Sergeant de kaarten schudt. Maar wat ze in werkelijkheid denkt, als ze in weerwil van zichzelf doordenkt, is dat Sergeant Ronnie heeft weggehaald om haar te straffen voor haar slechte gedrag en dat ze de andere kinderen nooit meer te zien krijgt.

De zondag lijkt op de zaterdag, met uitzondering van het eten en douchen. Aan het begin van de dag worden de kinderen in hun stoel gezet alsof het een gewone schooldag is, alleen wordt nu hun rechterhand en onderarm niet vastgespt. Dan worden ze naar de doucheruimte gereden, achter de laatste deur rechts, vlak voor de kale stalen deur.

In de doucheruimte, die wit betegeld is en leeg, moeten de kinderen wachten tot iedereen naar binnen is gereden. Dan komen de mensen van Sergeant binnen met kommen en lepels. Ieder kind krijgt een kom op zijn schoot, met de lepel er al in.

In de kom zitten wel een miljoen wriemelende maden.

De kinderen eten.

De kinderen in de verhalen die hun worden voorgelezen eten ook andere dingen, zoals taart en chocola en aardappelpuree met worst, en chips en snoep en spaghetti met gehaktballetjes. Zij eten alleen maar maden, en ook alleen maar eens per week, en dat volstaat, legt dr. Selkirk uit als Melanie het een keer vraagt, omdat de eiwitstofwisseling in hun lichaam buitengewoon efficiënt is. Zij hoeven al die andere dingen niet te eten, ze hoeven zelfs geen water te drinken. In de maden zit alles wat ze nodig hebben.

Als ze klaar zijn met eten en de kommen zijn opgehaald, gaan de mensen van Sergeant naar buiten en sluiten ze de deur hermetisch af. In de doucheruimte is het nu aardedonker, want er zijn geen lampen. De leidingen achter de wanden beginnen een geluid te maken dat klinkt alsof iemand zijn lachen probeert in te houden, en dan valt er een chemische spray uit het plafond.

Het is dezelfde chemische stof die de docenten en Sergeant op hebben; het ruikt in elk geval hetzelfde, alleen veel sterker. Eerst prikt het een beetje. Dan prikt het heel erg. Melanie krijgt er gezwollen, rode ogen van, ze ziet amper nog iets. Maar het vervliegt snel, en na een halfuur in de stille, donkere ruimte is er niets meer van over, alleen de geur, en die verdwijnt ook, of ze wennen eraan waardoor het niet meer zo erg is, en dan wachten ze in stilte tot de verzegeling van de deur wordt verbroken en de mensen van Sergeant hen komen halen. Zo worden de kinderen gewassen, en om die reden, hoewel niet de enige, is zondag zo ongeveer de naaste dag van de week.

De fijnste dag van de week is de dag dat juf Justineau lesgeeft. Ze heeft geen vaste dag, en er zijn weken dat ze helemaal niet komt, maar altijd als Melanie de klas in wordt gereden en ze juf Justineau ziet staan, wordt ze vervuld van een pure blijheid en lijkt het of haar hart vleugels krijgt en de hemel in vliegt.

Niemand verveelt zich op juf Justineau-dagen. Melanie ge-

niet alleen al van het kijken naar haar. Ze fantaseert graag over wat juf Justineau aan zal hebben en of haar haar opgestoken zal zijn of los. Meestal draagt ze het los. Het is lang en zwart en heel erg krullerig, het lijkt wel een waterval. Soms draagt ze het ook in een knot in haar nek, heel strak, en dat is ook mooi want daardoor komt haar gezicht beter uit, een beetje als dat van zo'n beeld aan de buitenkant van een tempel, dat het dak draagt. Een kariatide. Maar juf Justineaus gezicht komt altijd goed uit omdat het zo'n wondermooie kleur heeft. Het is donkerbruin, net zo donkerbruin als de stammen van de bomen op Melanies foto van het regenwoud, waarvan de zaden alleen maar ontkiemen in de geschroevde bodem na een bosbrand, en net als de koffie die juf Justineau tijdens de pauze uit haar thermosfles in haar beker schenkt. Maar dan nog warmer en dieper, met meer kleurschakeringen erin, waardoor je het eigenlijk nergens mee kunt vergelijken. Het enige wat je kunt zeggen is dat haar huid zo donker is als dat die van Melanie licht is.

Op sommige dagen draagt juf Justineau een soort shawl of doek, die ze om haar nek en schouders heeft geknoopt. Dan vindt Melanie dat ze eruitziet als een piraat of als een van de vrouwen in het verhaal van de rattenvanger van Hamelen. Maar de vrouwen op het plaatje in het boek van juf Justineau zijn bijna allemaal oud en gebocheld, en juf Justineau is jong en juist niet gebocheld maar heel erg lang en heel erg mooi. Dus lijkt ze meer op een piraat, alleen draagt ze geen laarzen en heeft ze geen zwaard.

Op de dagen dat juf Justineau voor de klas staat, gebeuren er allerlei bijzondere dingen. Ze draagt gedichten voor, of ze heeft haar fluit bij zich en gaat fluit spelen, of ze laat de kinderen plaatjes zien in een boek en vertelt verhalen over de mensen op die plaatjes. Zo leerde Melanie het verhaal over Pandora en Epimetheus kennen en over de doos waarin alle kwaden van de wereld opgesloten zaten, door een plaatje in

een boek dat juf J hun op een dag liet zien. Het was een plaatje van een vrouw die een doos opende waar allemaal enge dingen uit kwamen. ‘Wat is dat?’ vroeg Anne aan juf Justineau.

‘Dat is Pandora,’ zei juf Justineau. ‘Ze was een heel bijzondere vrouw. De goden begiftigden haar met allerlei goede gaven. Vandaar ook haar naam: “het meisje met alle gaven”. Ze was dus slim, en moedig, en mooi, en grappig, en alles wat je je maar kunt wensen. Ze had slechts één kleine tekortkoming, en die was dat ze heel erg, en dan bedoel ik ook heel erg, nieuwsgierig was.’

De kinderen hingen aan haar lippen, ze vonden het geweldig, net als juf zelf, en het liep erop uit dat ze het hele verhaal vertelde, dat begon bij de strijd tussen de goden en de Titanen en eindigde bij Pandora die de doos opende en alle vreselijke dingen liet ontsnappen. Melanie zei dat ze het niet eerlijk vond dat Pandora daar de schuld van kreeg, want het was een list van Zeus om de stervelingen in de val te lokken, en hij had Pandora opzettelijk zo gemaakt dat de mens in de val zou lopen.

‘Roep het van de daken, sister,’ zei juf Justineau. ‘Mannen komen ermee weg, vrouwen draaien ervoor op.’ Waarop ze lachte. Melanie had juf Justineau aan het lachen gemaakt! Het was een heel fijne dag geweest, zelfs al wist ze nog steeds niet wat er zo grappig was aan wat ze had gezegd.

Het enige minpuntje aan de dagen dat juf Justineau lesgeeft is dat ze te snel om zijn. Elke seconde is zo waardevol voor Melanie dat ze niet eens met haar ogen knippert. Ze zit met haar ogen wijd open en absorbeert alles wat juf Justineau zegt, en ze slaat ook alles op zodat ze het later, als ze weer alleen in haar cel is, terug kan spelen. En als het maar even kan stelt ze juf Justineau een vraag, want wat ze het allerfijnst vindt om te horen, en om aan terug te denken, is de stem van juf Justineau die haar naam zegt, Melanie, op een manier waardoor ze zich de belangrijkste persoon op aarde voelt.

2

Op een juf Justineau-dag komt Sergeant de klas binnen. Melanie merkt het pas als ze zijn stem hoort, want hij is achter in het lokaal blijven staan. Als juf Justineau zegt: ‘... maar nu telden Poeh en Knorretje drie verschillende sporen in de sneeuw,’ onderbreekt Sergeant haar ruw met ‘Wat moet dit verdomme voorstellen?’

Juf Justineau zwijgt en kijkt op. ‘Ik ben de kinderen een verhaal aan het voorlezen, sergeant Parks,’ zegt ze.

‘Dat zie ik, ja,’ zegt de stem van Sergeant. ‘Ik dacht dat hun capaciteiten getest werden, maar je maakt er een cabaretvoorstelling van.’

Juf Justineau verstart. Als je haar niet zo goed kent als Melanie haar kent en als je haar niet zo scherp observeert als Melanie dat doet, zou je het hoogstwaarschijnlijk niet opmerken. Het is zo voorbij, en als ze reageert klinkt haar stem net zoals anders, helemaal niet boos. ‘Dat is precies wat we doen,’ zegt ze. ‘Het is belangrijk om te zien hoe ze informatie verwerken. Maar als je er niets instopt, komt er ook niets uit.’

‘Er iets instopt?’ herhaalt sergeant Parks. ‘Feiten, bedoel je?’

‘Nee, niet alleen feiten. Ideeën.’

‘Ach ja, natuurlijk, *Winnie de Poeh* bevat een wereld aan ideeën.’ Sergeant gebruikt sarcasme. Melanie weet hoe sarcasme werkt: je zegt het tegenovergestelde van wat je bedoelt. ‘Geloof me maar, dit is pure tijdsverspilling. Als je zo graag verhalen vertelt, vertel dan over Jack the Ripper en John Wayne Gacy.’

‘Het zijn kinderen,’ brengt juf Justineau naar voren.

‘Nee.’

‘Psychologisch gezien wel, psychologisch gezien zijn het kinderen.’

‘Al dat psychologische gelul,’ zegt Sergeant op nogal agresieve toon. ‘Dat is dus precies de reden waarom je niet uit *Winnie de Poeh* moet voorlezen. Als je zo doorgaat, ga je ze nog echt als kinderen beschouwen. En dat is een grote vergissing. Wie weet maak je er dan wel een los om een knuffel te geven of zo. Ik hoef je niet te vertellen wat daar van komt.’

Dan loopt Sergeant naar voren en doet hij iets heel afschuwelijks. Hij rolt zijn mouw op, helemaal tot aan de elleboog, en hij houdt zijn ontblote onderarm voor het gezicht van Kenny, vlak voor zijn neus, een centimeter of drie van hem vandaan. Eerst gebeurt er niets, maar dan spuugt Sergeant in zijn hand en boent hij over zijn onderarm, alsof hij iets wegveegt.

‘Niet doen,’ zegt juf Justineau. ‘Doe hem dat niet aan.’ Maar Sergeant zegt niets en kijkt haar ook niet aan.

Melanie zit twee rijen achter en twee rijen opzij van Kenny, dus ze kan alles volgen. Kenny wordt heel stijf, en dan gaat zijn mond wagenwijd open en begint hij te happen naar de arm van Sergeant, waar hij natuurlijk niet bij kan. En er druipt kwijl uit zijn mondhoek, maar niet heel veel, want de kinderen krijgen nooit iets te drinken, en daardoor is het dik, een beetje taai, en het blijft onder aan Kenny’s kin hangen en sliert mee terwijl Kenny gromt en hapt naar Sergeants arm en kreunende, jankende geluidjes maakt.

Dat op zich is al erg genoeg, maar het wordt nog erger, want de kinderen links en rechts van Kenny beginnen het ook te doen, alsof het besmettelijk is, en de kinderen vlak achter hem beginnen te stuiptrekken en te schokken, alsof iemand hen heel hard in hun buik port.

‘Zie je?’ zegt Sergeant, en hij draait zich om naar juf Justi-

neau om te zien of zijn boodschap is aangekomen. En dan kijkt hij weg, onthutst, en misschien denkt hij wel had ik maar niet naar haar gekeken, want juf Justineau kijkt hem met zo'n vuile blik aan alsof ze hem een klap in het gezicht wil geven, en Sergeant laat zijn arm zakken en haalt zijn schouders op, alsof het hem eigenlijk niet interesseert.

'Niet iedereen die er als een mens uitziet is menselijk,' zegt hij.

'Klopt,' beaamt juf Justineau. 'Daar ben ik het helemaal mee eens.'

Kenny's hoofd zakt wat opzij, voor zover de nekband het toelaat, en hij maakt een klikkend geluid met zijn keel.

'Rustig maar, Kenny,' zegt juf Justineau. 'Het is zo over. Ik ga verder met voorlezen. Willen jullie dat? Willen jullie weten hoe het verdergaat met Poeh en Knorretje? Sergeant Parks, kunnen we weer verdergaan? Graag.'

Sergeant kijkt haar aan en schudt dan heel hard het hoofd. 'Je moet je niet gaan hechten,' zegt hij. 'Je weet waarvoor ze hier zijn. Verdomme, je weet toch wel beter?'

Maar juf Justineau begint te lezen, alsof ze hem niet hoort, alsof hij er niet meer is, en uiteindelijk gaat hij weg. Het kan ook zijn dat hij achter in de klas blijft staan zonder verder nog iets te zeggen, maar dat lijkt Melanie van niet, want na een poosje staat juf Justineau op om de deur dicht te doen, en dat zou ze niet doen als Sergeant niet aan de andere kant van de deur zou zijn.

Die nacht doet Melanie bijna geen oog dicht. Ze moet de hele tijd denken aan wat Sergeant zei, dat de kinderen niet echt kinderen zijn, en aan hoe juf Justineau hem had aangekeken toen hij zo gemeen tegen Kenny deed.

En ze denkt aan Kenny, die als een hond naar de arm van Sergeant grauwde en hapte. Ze vraagt zich af waarom hij zo deed en denkt het antwoord op die vraag te weten, want toen Sergeant zijn arm met spuug schoonveegde en hem daarna

onder Kenny's neus hield, was er vanonder het bittere chemische luchtje van Sergeant een heel andere geur vrijgekomen. En ook al zat ze een eindje van hem vandaan en had ze er maar een zweem van opgevangen, haar hoofd was gaan tollen en haar kaakspieren hadden zich automatisch aangespannen. Ze kan het gevoel niet thuisbrengen, want het lijkt op niets wat haar eerder is overkomen en op niets wat ze kent uit een verhaal; het was alsof ze iets had moeten doen, en er had zo'n drang achter gezeten, het was zo belangrijk geweest, dat haar lichaam buiten haar wil om haar geest had proberen over te nemen.

Behalve deze beangstigende gedachten heeft ze nog een gedachte: *Sergeant heeft een naam*. Net als de docenten een naam hebben. Net als de kinderen een naam hebben. Tot nu toe had Melanie Sergeant als een soort god of een Titaan beschouwd. Maar hij is dus niet anders dan een ander, hoe eng hij ook is. Hij is niet alleen Sergeant; hij is sergeant Parks. Het is een verandering die bijna niet te bevatten is, een die haar meer dan wat ook tot aan de ochtend, tot de deuren van het slot worden gedraaid en de docenten komen, wakker houdt.

Op de een of andere manier zijn na die dag ook Melanies gevoelens voor juf Justineau veranderd. Nou ja, ze zijn niet veranderd, ze zijn honderd keer sterker geworden. Op de hele wereld is er niemand die zo goed en aardig en mooi is als juf Justineau. Melanie zou het liefst een god zijn, of een Titaan of een Trojaanse strijder, want dan zou ze kunnen vechten voor juf Justineau en haar kunnen redden van de Huffels en Woezels. Ze weet best dat de Huffels en Woezels uit *Winnie de Poeh* komen, en niet uit een Griekse mythe, maar het zijn zulke mooie woorden en de gedachte om juf Justineau te redden is zo'n mooie gedachte dat hij haar lievelingsgedachte wordt. Ze denkt eraan als ze niets anders heeft om aan te denken. Het maakt zelfs de zondagen draaglijk.

Dus wanneer juf Mailer op een dag de banden om hun rech-

teronderarm losmaakt en de tafeltjes aan hun stoelen haakt en hun vraagt een verhaaltje te schrijven, dan heeft Melanie haar verhaal al klaar. Het is juf Mailer natuurlijk alleen maar om hun woordenschat te doen; de verhalen zelf kunnen haar niet zoveel schelen. Dat is zo duidelijk als wat, want behalve een vel papier deelt ze ook een woordenlijst uit en ze zegt tegen de kinderen dat ze met elk woord van de lijst dat ze correct gebruiken extra punten kunnen verdienen.

Melanie kijkt niet eens naar de woordenlijst en gaat helemaal los. Als juf Mailer vraagt wie zijn verhaal wil voorlezen, is ze de eerste die haar hand opsteekt, voor zover dat kan als je alleen maar je onderarm kunt bewegen. Ze roept: 'Ik, juf Mailer! Mag ik?'

En ze mag haar verhaal voorlezen. En dat gaat zo:

Er was eens een heel mooie vrouw. Het was de mooiste en aar- digste en slimste en ongelooftlijkste vrouw van de hele wereld. Ze was lang en ze had geen bochel en ze had een huid zo zwart als haar schaduw, en lange, donkere haren die zo erg krulden dat je er duizelig van werd. En ze leefde in het oude Griekenland na het einde van de oorlog tussen de goden en de Titanen, toen de goden dus al hadden gewonnen.

Op een dag was ze in het bos aan het wandelen en werd ze aangevallen door een monster. Het was een fokking wangedrocht, en het wilde haar doodmaken en opeten. De vrouw was erg moedig en ze vocht zo hard ze kon, maar het monster was heel erg groot en heel erg fel en hoe vaak ze het ook verwondde, het bleef maar komen.

De vrouw was bang. Ze drukte haar angst aan haar sterfelijke hart.

Het monster brak haar zwaard en haar speer doormidden en wilde haar gaan verslinden.

Toen kwam er een meisje voorbij. Het was een bijzonder meisje, gemaakt door alle goden, net als Pandora. Ze leek ook

wel wat op Achilles, want haar moeder (de mooie, ongelooflijke vrouw) had haar in het water van de Styx gehouden, dus was ze onkwetsbaar op één klein plekje na (maar niet haar hiel, want dat ligt erg voor de hand; het was een plekje dat ze geheimhield, zodat het monster er niet achter kon komen).

En het meisje vocht met het monster en doodde het en hakte zijn kop en zijn armen en benen eraf en alles wat er verder nog aan zat. En de mooie vrouw drukte haar aan haar sterfelijke hart en zei: 'Jij bent mijn meisje. Jij blijft altijd bij me, ik laat je nooit meer gaan.'

En ze leefden nog lang en gelukkig, in grote voorspoed en tevredenheid.

De laatste zin is woord voor woord gestolen uit een verhaal van de gebroeders Grimm dat juf Justineau een keer had voorgelezen, en er zitten ook dingen in uit juf Justineaus boek met Griekse mythen, en toffe uitdrukkingen die ze heeft gehoord. Maar het is wel echt haar eigen verhaal en ze is erg blij als de andere kinderen allemaal zeggen dat ze het heel goed vinden. Zelfs Kenny geeft op het laatst toe dat hij het gedeelte waarin het monster in stukjes werd gehakt goed vindt.

Juf Mailer lijkt ook tevreden. Terwijl Melanie haar verhaal voorlas had ze voortdurend in haar notitieboekje zitten schrijven. En ze had alles opgenomen met haar zakrecorder. Melanie hoopt dat ze het afspeelt voor juf Justineau, zodat juf Justineau het ook te horen krijgt.

'Dat was erg interessant, Melanie,' zegt juf Mailer. Ze zet het recordertje op Melanies tafelblad, recht voor haar, en vraagt haar van alles over het verhaal. Hoe zag het monster eruit? Hoe dacht het meisje over het monster toen het leefde? Hoe voelde ze zich daarna, toen het dood was? En wat waren haar gevoelens over de vrouw? En veel meer van dat soort dingen, wat best leuk was omdat het daardoor leek alsof de mensen uit het verhaal echt waren.

Alsof ze juf Justineau uit de klauwen van een monster had gered, en juf Justineau haar had geknuffeld.

Wat beter is dan een miljoen Griekse mythen.

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
***Lees dit boek*-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.